

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. гр. Добрич, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в закрито заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Анна Великова
Станислав Т. Ангелов

като разгледа докладваното от Станислав Т. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233200500059 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК въз основа на жалба рег. № 6950/23.12.2022 год., подадена от „***“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Д., представляван от управителя А.Г.А., срещу разпореждане от 09.12.2022 г. по изпълнително дело № 2021***0400031 на ЧСИ Н.Ж. с рег. № *** на КЧСИ с район на действие при Добричкия окръжен съд, с което е оставена без разглеждане подадената от жалбоподателя молба с вх. № 2354/07.12.2022 г. за прекратяване на производството по посоченото изпълнително дело.

Жалбоподателят настоява, че е погасил изцяло задължението си към вискателя М. С. И., по чиято молба е образувано изпълнителното дело, поради което са налице основания за приключване на принудителните изпълнения и прекратяване на изпълнително дело, както и за неизвършване на публичната продажба на недвижими имоти, приключваща на 09.01.2023 г.

Съдът, като обсъди данните по изпълнителното дело и на осн. чл. 437, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

Жалбата, предмет на разглеждане по настоящото дело, е депозирана на

23.12.2022 г. – същата е подадена в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК от извършване на действието, доколкото атакуваното разпореждане е постановено на 09.12.2022 г.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като изхожда от лице, което има правен интерес от обжалването на акта на съдебния изпълнител, който акт, обективиращ отказа на съдебния изпълнител да прекрати или да приключи принудителното изпълнение е обжалваем от длъжника съгласно разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК. Разгледана по същество е неоснователна.

Изпълнително дело № 2021***0400031 на ЧСИ с рег. № *** и район на действие ДОС е образувано по молба на М. С. И. с ЕГНТ ***** от гр. Д. „***” ЕООД въз основа на изпълнителен лист от 27.01.2021 г. на Добричкия районен съд издаден по ч. гр. Дело № 136/2021 г. за събиране на присъденото вземане от 8 069,39 лв., представляващо неплатено възнаграждение по Договор за аренда на земеделска земя от 21.04.2005 г. и Анкес към Договора № 1277/04.05.2015 г. за стопанската 2019/2020 г., ведно със законната лихва, считано от 20.01.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата от ***,39 лв., представляваща сторените по делото съдебни разноски.

Установено е по делото, че вземането на посочения вискател е било напълно удовлетворено, поради което с постановление от 12.09.2022 г. ЧСИ Н.Ж. е прекратил производството по изпълнително дело № 2021***0400031 по отношение на М. С. И..

Със същото постановление ЧСИ изрично е посочил, че принудителното изпълнение срещу „***” ЕООД продължава в рамките на изпълнително дело № 2021***0400031 по отношение вземането на държавата, в качеството ѝ на присъединен вискател.

Действия по събиране на публични вземания се извършват и от частния съдебен изпълнител по силата на закона - [чл. 191, ал. 3, 4 и 5](#), вр. [чл. 458 от ГПК](#). Съгласно [чл. 163, ал. 1 от ДОПК](#) публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон не е предвидено друго, а съгласно ал. 3 на същия член, публичните вземания се събират от публичните изпълнители при НАП, освен ако в закон не е предвидено друго. В конкретния случай е налице изключението на [чл. 163, ал. 3 от ДОПК](#), тъй като по силата на [чл. 191, ал. 3 и сл. от ДОПК](#) във връзка с [чл. 458 от ГПК](#), съдебният изпълнител, а не публичният изпълнител е този, който събира публичното вземане.

Съгласно [чл. 191, ал. 3 от ДОПК](#), когато срещу имуществото на длъжника са започнали принудителни изпълнителни действия по реда на [Гражданския процесуален кодекс](#), държавата се смята винаги като присъединен вискател за дължимите ѝ от длъжника публични вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението. За тази цел съдия-изпълнителят следва да изпрати съобщение на Националната агенция за приходите и Агенцията за държавни вземания за всяко започнато от него изпълнение и за всяко разпределение.

В случая съдебният изпълнител е изпратил на осн. чл. 458 от ГПК и чл. 191 от ДОПК съобщение /л. 9-ти от изпълнителното дело/ до Националната агенция за приходите, чрез директора на ТД на НАП, офис гр. Добрич за започнато от него принудително изпълнение срещу „***” ЕООД. По делото е приложено /л. 27-ми/ удостоверение за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки, според което към 15.03.2021 г. общото задължение на длъжника е в размер на 924 671,02 лв.

Съгласно чл. 458 от ГПК и [чл. 191, ал. 2 от ДОПК](#) Държавата се присъединява като вискател по изпълнителното дело въз основа на удостоверение от НАП, което съдържа информация за размера на публичните задължения на длъжника. В този случай ЧСИ е длъжен да присъедини Държавата и пред него не може да се развие производство по оспорване на публичното вземане. Извън компетентността на ЧСИ е да преценява основанието и размера на публичното вземане, както при оспорване от длъжника, така и от оспорване от друг вискател. Той извършва само формална проверка на изпратеното удостоверение от НАП. В конкретния случай ЧСИ е извършил присъединяване на публични държавни вземания съгласно полученото Удостоверение изх. № 080372101037342/15.03.2021 г.

Отказът на съдебния изпълнител да прекрати/приключи процесното изпълнително дело въпреки подадената молба от вискателя, по чието искане е образувани, за преустановяване на изпълнителните действия, тъй като първоначалният вискател е удовлетворен от длъжника, е мотивиран от ЧСИ с факта, че по делото като присъединен по право вискател на основание чл. 458 от ГПК е държавата, а нейните вземания не са събрани. Погасени са само вземанията на частният вискатели, но не е удовлетворен присъединеният по право вискател – държавата, поради което не е налице основанието по чл.

433, ал. 2 от ГПК за приключване на делото.

Държавата не е подала и молба за прекратяване на изпълнителното производство, поради което не е налице и основанието по чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК за прекратяване на производствата. За прекратяване на делото не е достатъчно сезирането на ЧСИ с молби от отделните първоначални вискатели за прекратяване на производството на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК. Държавата в момента, в който се установи, че има публични държавни вземания е равностойна страна в процеса и без нейното съгласие не може да се спре или прекрати изпълнителния процес.

Предвид гореизложеното следва да се приеме, че в случаите когато изпълнителното производство се прекрати по отношение на първоначалния вискател, същото не следва да се прекрати спрямо присъединената по чл. 458 от ГПК държава, тъй като последната разполага със същите права в изпълнителното производство, каквито е имал първоначалният вискател.

За да може да се приложи разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК и да се постигне заложения с нея процесуалния ефект – прекратяване на изпълнението е необходимо изразяване на воля в писмена форма от всеки един от кредиторите – вискатели до съдебния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство. В случая няма данни присъединеният вискател – Държавата чрез НАП, да е отправила искане за прекратяване на провежданото изпълнение.

Съгласно чл. 457, ал. 1 от ГПК „присъединеният се вискател има същите права в изпълнителното производство, каквито има първоначалния такъв“, поради което неговата воля е равнозначна по значение. При липса на съгласие от същия за прекратяване на производството последното не може да бъде осъществено единствено по молба на първоначалния вискател. В този случай производството по изпълнителното дело се прекратява единствено по отношение на вискателя, който е направил изявление за десезиране на съдебния изпълнител. По отношение на останалите присъединени вискатели процесуалното правоотношение се запазва.

Ако се уважи молбата на жалбоподателя и изпълнителното производство се прекрати при наличие на неудовлетворени вземания на присъединения вискател ще се стигне до заобикаляне императивните разпоредби на [чл. 191 от ДОПК](#) и [чл. 458 от ГПК](#), уреждащи и гарантиращи

участието на Държавата в изпълнителните дела по ГПК, паралелно и независимо от възможността за събиране на вземанията ѝ по реда на ДОПК, както и на императивната разпоредба на [чл. 460 от ГПК](#), вменяваща в задължение на съдебния изпълнител да извърши разпределение, ако събраната сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели.

В изложената по-горе насока е и практиката на съдилищата: Решение № 85 от 11.05.2016 г. по гр. Дело № 5643/2015 г., на ВКС, ГК, I г.о., Определение № 428 от 21.07.2015 г. на АС – Пловдив по в.ч.гр. дело № 408/2015 г., Решение № 216 от 22.06.2022 г. на ОС – Добрич по в.гр. дело № 382/2022 г., Решение № 260 от 18.07.2022 г. на ОС – Добрич по в.гр. дело № 397/2022 г., Решение № 2993 от 14.05.2018 г. на СГС по в. гр. д. № 3343/2018 г., Решение № 1280 от 5.11.2020 г. на ОС – Бургас по в. гр. д. № 2059/2020 г., Решение № 292 от 3.11.2015 г. на ОС – Ловеч по в. гр. д. № 473/2015 г., Определение № 213 от 25.03.2015 г. на ОС – Пазарджик по в. гр. д. № 246/2015 г., Определение от 21.09.2017 г. на ОС – Сливен по в. гр. д. № 389/2017 г., както и правната доктрина (Пунев, Гачев, д-р Хорозов и колектив, Граждански процесуален кодекс. Приложен коментар. Проблеми на правоприлагането. Анализ на съдебната практика. С., 2017, с. 1104).

Посочените съображения налагат извода, че подадената жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На отхвърляне подлежи и искането на жалбоподателя по [чл. 438 от ГПК](#) за спиране на изпълнението при обжалване – първо, с оглед изхода на спора и второ, предвид факта, че спирането има характер на особена временна обезпечителна мярка в производството пред съда, което обезпечава обжалването /т.е. има ефект до произнасянето на съда по съществуващото на спора/.

Следователно искането за спиране по чл. 438 от ГПК няма самостоятелен характер и не подлежи на разглеждане в самостоятелно и отделно от това по жалба против действия на съдебния изпълнител по чл. 435 от ГПК производство, тъй като е с характер на обезпечителна мярка до приключване на производството по жалбата. В този смисъл е Определение № 2639 от 1.08.2019 г. на АС – София по в. гр. дело № 3673/2019 г.

Воден от горното, Добричкият окръжен съд

РЕШИ.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на длъжника „***“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Д., представляван от управителя А.Г.А., срещу отказа на ЧСИ Н.Ж. с рег. № *** на КЧСИ с район на действие Добричкия окръжен съд, обективиран в разпореждане от 09.12.2022 г. по изпълнително дело № 2021***0400031 да прекрати посоченото изпълнително дело.

ОТХВЪРЛЯ искането на „***“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Д., представляван от управителя А.Г.А., по чл. 438 от ГПК за спиране на производство по изпълнително дело № 2021***0400031 по описа на ЧСИ Н.Ж. с рег. № *** на КЧСИ с район на действие Добричкия окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____